

חגיגה ו

אי זהו קטן, כל שאינו יכול לרכוב על כתפו של אביו.

קושׁי: מתקיף לה רבי זירא: עד הכא מאן אתייה?

תירוץ: אמר ליה אביי: עד הכא, דמיחייבא אימיה בשמחה - אייתיתיה אימיה. מכאן ואילך, אם יכול לעלות ולאחוז בידו של אביו מירושלים להר הבית - חייב, ואי לא - פטור.

בית הלל	בית שמאי
כל שאינו יכול לאחוז בידו של אביו ולעלות מירושלים להר הבית	כל שאינו יכול לרכוב על כתפיו של אביו ולעלות מירושלים להר הבית
	<p>קושי על בית שמאי: השיב רבי תחת בית הלל: לדברי בית שמאי (שמואל א:א): והנה לא עתה כי אמרה צא'שה עג ימא' הנער ופכ'אותו, והא שמואל דיכול לרכוב על כתיפו של אביו הוה תירוץ: אמר ליה אבוא: ולטעמך, תיקשי לך חנה גופה, מי לא מיחייבא בשמחה? אלא, חנה מפנקותא יתירתא חזייא ביה בשמואל, וחשא ביה בשמואל לחולשא דאורחא</p>
	<p>קושי לשתני השיטות: בעי רבי שמעון: קטן חיגר לדברי בית שמאי וסומא לדברי שניהם, מהו? הסבר הקושי: היכי דמי! אילימא בחיגר שאינו יכול להתפשט, וסומא שאינו יכול להתפתח, השתא גדול פטור, קטן מיבעיא? לא צריכא, בחיגר שיכול להתפשט, וסומא שיכול להתפתח, מאי? תירוץ: אמר אביי: כל היכא דגדול מיחייב מדאורייתא - קטן נמי מחנכינן ליה מדרבנן, כל היכא דגדול פטור מדאורייתא - מדרבנן קטן נמי פטור.</p>

בית הלל	בית שמאי	
הראייה מעה כסף וחגיגה שתי כסף	הראייה שתי כסף, והחגיגה מעה כסף	הדעה
שחגיגה ישנה לפני הדיבור, מה שאין כן בראייה	שהראייה עולה כולה לגבוה, מה שאין כן בחגיגה	סיבה 1
מצינו בנשיאים שריבה בהן הכתוב בשלמים יותר מבעולות	מצינו בעצרת, שריבה בהן הכתוב בעולות יותר מבשלמים	סיבה 2
דקא אמרת ראייה עדיפא, דעולה כולה לגבוה - אדרבה, חגיגה עדיפא, דאית בה שתי אכילות ודקא אמרת נילף מעצרת - דנין קרבן יחיד מקרבן יחיד ואין דנין קרבן יחיד מקרבן צבור	דקאמרת חגיגה עדיפא דישנה לפני הדיבור - ראייה נמי ישנה לפני הדיבור ודקאמרת נילף מנשיאים - דנין דבר הנוהג לדורות מדבר הנוהג לדורות, ואין דנין דבר הנוהג לדורות מדבר שאינו נוהג לדורות	למה לא אמר כדעה השנייה
מאי שנא חגיגה דישנה לפני הדיבור, דכתיב (שמות כ"ד) וַיַּכֵּחַו זָבָחִים שְׁלָמִים - ראייה נמי, הכתיב (שמות כ"ד) וַיַּעֲזוּ עֲלֵת!		קושי על בית הלל
קסברי בית הלל: עולה שהקריבו ישראל במדבר עולת תמיד הואי	ובית שמאי סברי: עולה שהקריבו ישראל במדבר עולת ראייה הואי	תירוץ

שמות פרק כד

(א) וְאֶל מֹשֶׁה אָמַר עֲלֵה אֵלַי ה' אֵתְּהָ וְאֶהְרֵן נָדָב וְאֶבְיָהוּא וְשִׁבְעִים מִזְקְנֵי יִשְׂרָאֵל וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם מֵרָחֹק:

(ב) וַיִּגַּשׁ מֹשֶׁה לְבַדּוֹ אֶל ה' וְהֵם לֹא יָגֹשׁוּ וְהָעָם לֹא יַעֲלוּ עִמּוֹ:

(ג) וַיֵּבֵא מֹשֶׁה וַיֹּסֶפֶר לָעָם אֵת כָּל דְּבָרֵי ה' וְאֵת כָּל הַמִּשְׁפָּטִים וַיַּעַן כָּל הָעָם קוֹל אֶחָד וַיֹּאמְרוּ כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר ה' נַעֲשֶׂה:

(ד) וַיִּכְתֹּב מֹשֶׁה אֵת כָּל דְּבָרֵי ה' וַיִּשְׁכֵם בְּבֹקֶר וַיָּבִין מִזְבֵּחַ תַּחַת הָהָר וּשְׁתֵּים עָשָׂר מִצְבֵּה לְשָׁנִים עָשָׂר שְׁבֻטֵי יִשְׂרָאֵל:

(ה) וַיִּשְׁלַח אֶת נְעָרֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲלוּ עֹלֹת וַיִּזְבְּחוּ זְבָחִים שְׁלָמִים לַה' פָּרִים:

אמר אביי :

עולה שהקריבו ישראל במדבר עולת תמיד הואי	עולה שהקריבו ישראל במדבר עולת ראייה הואי
ובית הלל, ורבי עקיבא, ורבי יוסי הגלילי	בית שמאי, ורבי אלעזר, ורבי ישמעאל
בית הלל - הא דאמרן	בית שמאי - הא דאמרן
רבי עקיבא - הא נמי דאמרן	רבי ישמעאל - דתניא, רבי ישמעאל אומר: כללות נאמרו בסיני ופרטות באהל מועד, ורבי עקיבא אומר: כללות ופרטות נאמרו בסיני, ונשנו באהל מועד, ונשתלשו בערכות מואב. ואי סלקא דעתך עולה שהקריבו ישראל במדבר עולת תמיד הואי, מי איכא מידי דמעיקרא לא בעי הפשט וניתוח ולבסוף בעי הפשט וניתוח?
רבי יוסי הגלילי - דתניא, רבי יוסי הגלילי אומר: שלש מצות נצטוו ישראל בעלותם לרגל: ראייה, וחגיגה, ושמחה. יש בראייה שאין בשתייה, ויש בחגיגה שאין בשתייה, יש בשמחה שאין בשתייה. יש בראייה שאין בשתייה - שהראייה עולה כולה לגבוה, מה שאין כן בשתייה. יש בחגיגה מה שאין בשתייה - שחגיגה ישנה לפני הדיבור, מה שאין בשתייה. יש בשמחה מה שאין בשתייה - שהשמחה נוהגת באנשים ובנשים, מה שאין בשתייה	רבי אלעזר דתניא: (במדבר כ"ח) עֵלֶת תְּנִיף וְעֵשִׂיף כַּהֵר סִינִי, רַבִּי אֶלְעָזָר אֹמֵר: מַעֲשִׂיהָ נֹאמְרוּ בְּסִינִי, וְהִיא עֲצֵמָה לֹא קָרְבָה, רַבִּי עֲקִיבָא אֹמֵר קָרְבָה וְשׁוֹב לֹא פִסְקָה. קוֹשֵׁי עַל ר' עֲקִיבָא: אֵלֶּא מָה אֲנִי מְקִיִּים (עמוס ה') וְזָכַחְתִּים וְנִחַחְתִּים וְהִזְעַחְתִּים לִי כַּמִּנְכָר אֲרֻכְעִים שֶׁנֶּה כִּתְּוִי שְׂרָאָה תִּירוֹץ: שְׂבִטוֹ שֶׁל לֹוִי שֶׁלֹא עֲבָדוּ עֲבוּדָה זָרָה, הֵן הִקְרִיבוּ אוֹתָהּ.

קושי על אביי: ורבי ישמעאל, מאי טעמא קא מוקמת ליה כבית שמאי? אי סלקא דעתך עולה שהקריבו ישראל במדבר עולת תמיד הואי - מי איכא מידי דמעיקרא לא בעי הפשט וניתוח ולבסוף בעי הפשט וניתוח? - והא רבי יוסי הגלילי דאמר עולה שהקריבו ישראל במדבר עולת תמיד הואי, מעיקרא לא בעי הפשט וניתוח ולבסוף בעי הפשט וניתוח. דתניא, **רבי יוסי הגלילי אומר: עולה שהקריבו ישראל במדבר אינה טעונה הפשט וניתוח, לפי שאין הפשט וניתוח אלא מאהל מועד ואילך!** דחיית חלק מדברי אביי: סמי מכאן רבי ישמעאל.

שאלה: בעי רב חסדא: האי קרא היכי כתיב: (שמות כ"ד) **וְיָצָא אֶת נְעִי כְּנִי שְׂרָאָה וְיַעֲזֹר עֵלֶת -** כבשים, **וְזָכַחוּ זָכַחְתִּים זָרָה פְּרִים,** או דלמא אידי ואידי פרים הוו?

למה השאלה רלוונטית: למאי נפקא מינה?

1. מר זוטרא אמר: לפיסוק טעמים.

וְיָצָא אֶת נְעִי כְּנִי שְׂרָאָה וְיַעֲזֹר עֵלֶת,

וְיָצָא אֶת נְעִי כְּנִי שְׂרָאָה, וְיַעֲזֹר עֵלֶת וְזָכַחוּ זָכַחְתִּים זָרָה פְּרִים

2. רב אחא בריה דרבא אמר: לאומר הרי עלי עולה כעולה שהקריבו ישראל במדבר. מאי, פרים הוו או כבשים הוו?

אין תשובה: תיקו.